

РЕШЕНИЕ

№ 26440

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8493** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.
Образувано е по жалба на М. В. М., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк]5А, вх.В, ет.2, ап.46 чрез адв. Е. Е. /САК/, [населено място], [улица], ет.4, офис 403-404 срещу Заповед за прилагане на ПАМ 24-4332-003944/05.07.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, с която на основание чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 /шест/ месеца и е отнета 1бр. рег.табела №3А5316 за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна – издадена в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и несъответствие с целта на закона. Счита, че липсва пълно фактическо описание и уточнение за коя от хипотезите на чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП се налага санкцията. Твърди, че към датата на проверката, 04.07.2024 г., не е изтекъл предвиденият в чл. 162, ал.1 ЗДвП 3-месечен срок от влизането в страната, в който може да шофира с чуждестранно СУМПС, с оглед на влизането му в страната на 30.06.2024 г. Развива доводи още, че СУМПС е валидно за територията на РБ предвид регламентацията на чл. 161 от ЗДвП, при отчитане на действащите международни договори – Ж. конвенция за движение по пътищата от 1949г., В този смисъл не са налице материалноправните предпоставки по чл.171, т.2а, б. „а“ на специалния закон. Счита,

че липсват мотиви, довели до прилагане на процесната ПАМ. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез пълномощник адв. Е. поддържа жалбата. Претендира разноси по списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата, поддържа писмения отговор и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 24-4332-003944/05.07.2024 г. на М. В. М., ЕГН [ЕГН] в качеството му на собственик е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 /шест/ месеца и е отнета 1бр. рег.табела №3А5316 за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДвП.

Според мотивите на ЗППАМ № 24-4332-003944/05.07.2024 г. на 04.07.2024 г. около 21:44 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], водачът М. М., е управлявал собствения му мотоциклет Х. ЦБР 954, с американска регистрационна табела № 3А5316, на територията на Република България, без да притежава СУМПС, валидно за територията на РБ. В Заповедта е посочено, че водачът е управлявал МПС с чуждестранно национално свидетелство, издадено от САЩ, щат Н., без легализиран превод на български език. На основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1227231/04.07.2024 г., като е направена преценка, че са налице и материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС, на основание чл. 22 от ЗАНН за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., подписана за Министъра на вътрешните работи от министър Б. Р., са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД

"Национална полиция", ГД "Гранична полиция" – в районите на аерогарите и ГКПП-тата, и Областните дирекции на МВР и СДВР в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. старши комисар Л. Н. е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. П. Х. П. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и административнопроизводствените правила. Не се констатира съществени процесуални нарушения, които да рефлектират на валидността и обосноваването на ПАМ.

Не е налице и нарушението във връзка с липсата на мотиви при определяне на срока на ПАМ. Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП ПАМ от този вид се прилага за срок от 6 месеца до една година. В случая органът е определил минимално регламентирания в правната норма срок, което не налага излагане на допълнителни съображения. Срокът е законово установен и определен в минималните и максимални времеви граници, като органът няма правомощие да излиза извън така очертаната времева рамка. В нейните вътрешни очертания обаче органът разполага с оперативната самостоятелност да избере според конкретния случай продължителността на приложената ПАМ, така че в най-пълна степен да бъде удовлетворена присъщата ѝ превантивна цел. В този аспект единствено в хипотезата на надхвърлена минимална продължителност на мярката от 6 месеца е необходимо конкретно излагане на мотиви.

Независимо от липсата на основанията по чл. 146, т. 1, 2 и 3 АПК, съдът намира, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна.

ЗППАМ № 24-4332-003944/05.07.2024 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр. 1-во – адресатът на заповедта е управлявало собственото МПС, за което са налице обстоятелствата по тази разпоредба, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му.

Спорният по делото въпрос е дали свидетелството за управление на МПС,

притежавано от М. В. М., е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Разпоредбата предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Според чл. 161 ЗДвП, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Женевската конвенция за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т.1 до т.5 от разпоредбата са алтернативни, т.е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

В настоящия случай е безспорно, че СУМПС на жалбоподателя е издадено на 26.01.2023 г. от САЩ, щат Н.. САЩ е страна по Конвенцията за движението по пътищата, подписана в Ж. на 19 септември 1949 г., която същевременно е част и от националното ни законодателство, поради което и на основание чл. 161, ал. 1, т. 1 ЗДвП съдът намира, че притежаваното и представено по време на проверката СУМПС е валидно такова по смисъла на закона.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

За пълнота следва да се посочи, че в случая е налице и още едно основание за отмяна на процесната Заповед. Както вече се посочи съгласно чл. 162, ал. 1 от ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. СУМПС е със срок на валидност до 29.06.2027 г. От приложените по делото самолетни билети се удостоверява дата на влизането на жалбоподателя в Република България – 30.06.2024 г., а датата на проверката е 04.07.2024 г. В настоящия случай не е изтекъл и предвидения в чл. 162, ал. 1 ЗДвП 3-месечен срок, разяснен по-горе.

От страна на административния орган не са развити съображения в тази насока. Фактически констатации за това изцяло липсват, като в заповедта бланкетно е

посочено, че чуждестранното свидетелство не е валидно за територията на РБ.

С разпореждане на съда от 27.09.2024 г. изрично е указано на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота, сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

При този изход на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът намира за основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за изплатено възнаграждение на адвокат, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие в размер на 500лв. и 10 лв. държавна такса. Ответник в писмени бележки, дадени в о.с.з. е претендирал прекомерност на адвокатския хонорар на основание чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения Обн. ДВ. бр.64 от 23 Ю. 2004г., изм. ДВ. бр.2 от 9 Януари 2009г., изм. ДВ. бр.43 от 8 Юни 2010г., изм. и доп. ДВ. бр.28 от 28 Март 2014г., изм. ДВ. бр.10 от 5 Февруари 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.84 от 25 Октомври 2016г., изм. ДВ. бр.41 от 23 Май 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.7 от 22 Януари 2019г., изм. ДВ. бр.45 от 15 Май 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 Ю. 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022г. за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, като уговореното възнаграждение е 500лева, платимо в брой на датата на сключване -16.10.2024г, в този смисъл размерът на адвокатския хонорар е в съответствие с чл.8, ал.3 от Наредбата и не се явява прекомерен.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на ПАМ 24-4332-003944/05.07.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, с която на основание чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДВП на жалбоподателя М. В. М., ЕГН [ЕГН], е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 /шест/ месеца и е отнета 1бр. рег.табела №3А5316 за нарушение на чл.161, т.3 от ЗДВП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място],[жк], [улица] да заплати на М. В. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 510 /петстотин и десет/ лв., представляваща направени съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: